

opusdei.org

Piatok po 4. velkonočnej nedeli

Rozjímania na piatok po 4.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy: náš pohľad
je upretý na Nebo; večný život
nás neoddeľuje od sveta; Ježiš je
cesta.

01.05.2026

„NECH SA VÁM srdce nevzrušuje!
Veríte v Boha, verte aj vo mňa“ (Jn
14, 1). Tieto slová nachádzame v
Ježišovej Poslednej večeri. Pán v nich
vyjadruje svoju nesmiernu
náklonnosť k tým, ktorí ho tri roky

nasledovali. Zároveň ich varuje pred niektorými bolestnými udalosťami, ktoré majú prísť: pred zradou jedného z jeho najbližších priateľov a Petrovým zapretím. Pre jeho učeníkov nastávajú ťažké časy, ale Ježiš nechce, aby sa ich srdcia zlomili. Tvárou v tvár blížiacim sa protivenstvám Pán vyzýva učeníkov, aby vzhliadli k Nebu. „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?!“ (Jn 14, 2).

Nebo je cieľ, ku ktorému kráčame. Iste, milujeme tento svet, ktorý vyšiel z Božích rúk, a naše srdce sa raduje z toľkých dobrých vecí, ktoré v ňom nachádzame. Vieme, že nás Pán miluje už na tejto zemi, a to nás naplňuje radosťou. Vieme však, že túto radosť posilňuje istota definitívnej radosti. „Som šťastný,“ povedal svätý Josemaría, „pri pomyslení na nebo, ktoré dosiahneme, ak budeme verní

až do konca; som šťastný pri pomyslení na blaženosť, ku ktorej dospejeme, *quoniam bonus*, lebo môj Pán je dobrý a jeho milosrdenstvo trvá naveky“^[1].

Ako veľmi nám pomáha nestratiť zo zreteľa nádej na Nebo. Takto budeme schopní oceniť v správnom rozmere všetko, čo sa nám prihodí, príjemné aj nepríjemné. „Iba viera vo večný život nás vedie k tomu, aby sme skutočne milovali dejiny a prítomnosť, ale bez pripútanosti, v slobode pútnika, ktorý miluje zem, lebo jeho srdce je v Nebi“^[2]. Večný život je cena, ktorá nesklame; bude to chvíľa, keď budeme úzko spojení s Bohom a s množstvom ľudí. Všetko úsilie bude mať zmysel. „Hovorím, že to, na čom veľmi záleží, a všetko,“ hovorí svätá Terézia od Ježiša, „je veľké a veľmi pevné odhodlanie nezastaviť sa, kým nedospejeme, nech sa deje, čo sa deje, nech sa stane, čo sa stane, nech sa pracuje, čo

sa pracuje, nech sa sťažuje, čo sa sťažuje“^[3].

AKÉ BUDE Nebo? Z čoho pozostáva večnosť? Ako budeme prežívať tú nekonečnú lásku bez únavy? Vierou vieme, že to bude chvíľa plného šťastia, očakávaná blaženosť, ale nedokážeme jasne pochopiť, akým spôsobom. „Výraz *večný život* sa snaží pomenovať túto známo-neznámu skutočnosť. Je to nutne nedostatočný výraz, ktorý vyvoláva zmätok. *Večný* totiž v nás vyvoláva predstavu *nekončiaci* a toto nám naháňa strach. Slovo *život* nás vedie k tomu, že myslíme na taký život, aký teraz poznáme, milujeme a nechceme stratiť a ktorý je napriek tomu často viac námahou než uspokojením, a tak kým po ňom z jednej strany túžime, z druhej ho nechceme. Môžeme sa len pokúšať

vyjsť naším myslením z časovosti, ktorej sme väzňami, a nejakým spôsobom zakúsiť predchuť toho, že večnosť nie je nekonečným striedaním sa dní v kalendári, ale niečo ako okamih plného uspokojenia, v ktorom nás objíma totalita bytia a my ju objímame. To znamená ponoriť sa do oceánu nekonečnej lásky, v ktorom čas – chápaný ako *predtým a potom* – už viac neexistuje. Môžeme sa nanajvýš snažiť myslieť si, že tento okamih je život v plnom zmysle, stále nové ponáranie sa do šírky bytia, pričom sme jednoducho preniknutí radosťou“^[4].

V každom prípade si môžeme byť istí, že Pán vo chvíli, keď nás povolá do svojej prítomnosti, ďaleko prekročí naše očakávania. Koniec koncov je to on, kto nám pripravuje miesto (porov. Jn 14, 2). Myšlienka na Nebo nás však neoddeľuje od vecí tohto sveta. Práve naopak: v každodennom

venovaní sa druhým, v detailoch, ktoré sa niekedy zdajú byť malé, pripravujeme svoje srdce na prijatie všetkej tej radosti, ktorá sa v nás rozleje. „Nádej ma neoddeľuje od vecí tohto sveta,“ hovorieval svätý Josemaría, „ale približuje ma k nim novým, kresťanským spôsobom“^[5].

SLOVÁ, ktoré Pán v tú noc povedal, boli pre jeho apoštolov ťažko pochopiteľné. Tomáš bol otvorene zmätený: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ (Jn 14, 5). Ježišova odpoveď je veľmi konkrétna: „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cezo mňa“ (Jn 14, 6).

Na ceste k večnému životu sa môžeme vždy obrátiť na Ježiša, aby nás viedol. V neho môžeme dôverovať: „Nebojte sa! Kristus vie,

čo je v človeku. On jediný to vie!“^[6]. Ak je Kristus cesta, pravda a život, potom sa môžeme pokúsiť čítať všetko, čo sa deje v našej existencii, vo svetle jeho Osoby. V tejto úlohe nám veľmi pomáha vytrvalé čítanie evanjelií. „Pán nás katolíkov povolal,“ povedal svätý Josemaría, „aby sme ho nasledovali zblízka. Vo svätom texte nájdeš Ježišov život — mal by si tam však nájsť aj svoj vlastný“^[7]. Mnohí svätci našli kľúč k pochopeniu toho, čo sa im dialo, po prečítaní úryvku z evanjelia. Nájdeme tam Kristov hlas, ktorý obnoví našu túžbu dosiahnuť s ním Nebo.

Môžeme prosiť našu Matku, aby nám pomohla „priniesť všetkým evanjelium o živote, ktorý víťazí nad smrťou; nech sa za nás prihovára, aby sme nadobudli svätú odvahu hľadať nové cesty, aby sa dar spásy dostal ku všetkým“^[8].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 208.

[2] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 1-XI-2012.

[3] Svätá Tereza od Ježiša, *Camino de perfección*, kapitola 21, 2.

[4] Benedikt XVI, *Spe Salvi*, bod 12.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 208.

[6] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 22-X-1978.

[7] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 754.

[8] František, *Posolstvo*, 4-VI-2017.

sk-sk/article/piatok-po-4-velkonocnej-
nedeli/ (12.04.2026)